

РЕШЕНИЕ

№ 1436

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Камелия Първанова

Членове: Георги Иванов
Димитър Мирчев

при участието на секретаря Десислава Ик. Давидова
като разгледа докладваното от Димитър Мирчев Въззивно гражданско дело
№ 20231000501776 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 – 273 ГПК.

С решение № 2381 от 10.05.2023 г. по гр. д. № 1435/2022 г. по описа на СГС, I-22 състав, частично е уважен осъдителен иск против Прокуратурата на Република България (ПРБ), предявен от С. Ц. Г. с ЕГН: ***** от гр. *** за заплащане на сумата от 40 000 лв. обезщетение за причинени неимуществени вреди, настъпили в резултат от наказателно преследване срещу ищеца, приключило с оправдателно Решение от 27.05.2021г. на СРС, НО, 93 състав по АНД № 12882/2000г. - последица от неоснователно повдигнато му от ответника обвинение по обвинение по чл. 319 НК, ведно със законната лихва, считано от 12.06.2021г. до окончателното й изплащане, както и са му присъдени 610 лв. съдебно-деловодни разноски. Исковата претенция по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ е отхвърлена за разликата над 40 000 лв. до пълния предявен размер от 80 000 лв.

Решението е обжалвано само от представител на ПРБ (чрез прокурор при СГП) със съображения за неговата неправилност. В жалбата се твърди, че ищецът не е успял да се справи с доказателствената тежест за наличието на претърпени неимуществени вреди, които да са в пряка причинно-следствена връзка с повдигнатото му обвинение. Намира се, че действията на органите на Прокуратурата във воденото срещу ищеца наказателно производство са били изцяло законосъобразни и правилни. Счита се също така, че обезщетението за търпени болки и страдания не отговаря на критерия по чл. 52 ЗЗД за справедливост, било постановено в противоречие с практиката на ВКС и не е съобразено с

икономическия стандарт в страната. Искането към въззивния съд е да отмени изцяло решението на СГС и да се отхвърли претенцията на ищеца за неимуществени вреди и лихви. При условията на алтернативност моли съда да се намали размера на обезщетението, тъй като се счита, че присъдения такъв от СГС бил прекомерен.

Не е подаван писмен отговор на въззивната жалба. Във въззивното производство не са искани и събирани нови доказателства

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, отговаря на изискванията по чл. 260 и 261 ГПК и е допустима, а по същество и частично основателна. Съображенията за това са следните:

Страните не спорят, а и от събраните по делото доказателства се установява, че с Постановление от 01.04.2017г. ищецът С. Г. е привлечен като обвиняем по чл. 319, пр. 2 НК. С Постановление от 21.09.2020г. на прокурор е предложено г-н Г. да бъде освободен от наказателна отговорност и да му се наложи административно наказание. С Решение от 27.05.2021г. на СРС, НО, 93 състав, по АНД № 12882/2000г. ищецът е признат за невиновен, за това че на 30.03.2017г. около 15:30 часа в гр. София, бул. „Македония” 3, изнесъл от стая № 305, ет. 3 в административната сграда на Агенция „Пътна инфраструктура“ документи, поставени в 1 (един) брой син класьор, собственост на „Обединение БГ Струма Железница 2020“, подадени в АПИ с вх. № 55-00-765/15.08.2016г. във връзка с открита процедурата възлагане на обществена поръчка с предмет „Проектиране и строителство на Автомагистрала „Струма“ Лот 3.1 Тунел „Железница“ представляващи част от документите (общо два броя класьори) съдържащи се в плик № 2 - „предложение за изпълнение на поръчката“, копия на които на 31.03.2017г. са открита в дома му на адрес: гр. София, ул. „Веслец” 22, вх. „А”, ет. 2, ап. 2, а оригиналните документи скрил на неустановено място, с цел да причини вреда на Агенция „Пътна инфраструктура“ - престъпление по чл. 319, пр. 2 НК.

Решението на СРС, с което С. Г. е признат за невиновен е влязло в сила на 12.06.2021г. – така на лист 15 от делото.

Описаните факти сочат, че е налице фактическият състав на иска по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ - обвинение за извършено престъпление, поддържано от прокурор при страната въззивник, както и акт на наказателния съд, с който обвиняемият е намерен за невиновен, който акт е влязъл в законна сила. Поради това необосновани са оплакванията във въззивната жалба на ПРБ за пълна неоснователност на исковата претенция. Това е така, защото отговорността на Прокуратурата се извежда от крайния резултат - обявяване на обвиненото лице за невиновно по повдигнатите му обвинения, както е и в процесния казус.

Последният елемент от отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ изисква наличието на вреди в правната сфера на пострадалото лице. В случая се твърдят настъпили неимуществени вреди – болки и страдания от незаконното наказателно преследване, изразяващи се в накърняване на честта и личното достойнство на Г., рухване на доброто му име в професията, дистанциране на приятели и близки от ищеца, поради незаконното

обвинение. В исковата молба се твърди още, че Г. получавал нервни кризи под угрозата на евентуално осъждане и години наред употребявал лекарства, за да стабилизира състоянието си. Тиражирали се обвинения в печата и в различни интервюта, че той щял да стане причина държавата да загуби милиарди европейско финансиране, а случаят и личността на Г. придобили медийна известност покрай повдигнатите му обвинения.

Приложените в първоинстанционното дело писмени доказателства – от лист 20 до лист 31, сочат, че действително процесното наказателно преследване спрямо въззиваемия е било медийно отразено с публикации в сайтовете на БНР, Investbuild.eu, Капитал, Офнюз, Дебати.бг и Профит.бг.

В първата инстанция са събирани и гласни доказателства за търпените болки и страдания от Г..

Разпитани са св. К., Р. и Г.. От тях се установява, че:

- св. К.: познавал ищеца от 46 години, и били приятели. Г. бил строителен инженер, завършил „Пътно строителство“. Работил в Мозамбик, в Ирак, тук в България на обекти, като накрая бил в АПИ - главен секретар. Бил уважаван в обществото. За конкретния случай имало негативно медийно отразяване. За месец и нещо постоянно го търсели за интервюта. Тогава бил изведен от работното си място с полиция. Преди това редовно ходел на фитнес - всеки ден (явно мисълта на свидетеля е, че поради наказателното производство, впоследствие е престанал), престанал и да си вдига телефона. След това, бил и депресиран. Към момента бил стабилизирал.
- св. Р.: потвърждава част от показанията на предходния свидетел. Освен това, тъй като самият свидетел бил фармацевт и работел в аптека, често му предоставял успокоителни и антидепресанти. Бил напрегнат и унил.
- св. Г. – това, което се е случило се отразило зле на ищеца. Спрял да тренира и се затворил в себе си. Потвърждава и за вземането на антидепресанти. Влияела му зле и медийната разгласа на случая.

Други релевантни доказателства за търпените болки и страдания не са събирани.

По размера на предявения иск за репарирание на претърпените болки и страдания: Следва да се вземат предвид разясненията, дадени в ТР 3/2005 г. на ВКС по гр.д. 3/2004 г. на ОСГК на ВКС – издадено по въпроси, свързани с приложението на ЗОДВПГ (сега ЗОДОВ), както и ППВС 4/23.12.1968 г. на ВС при направата на преценката за „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД.

При тази преценка, правно значимите фактори в казуса са: взетата мярка за неотклонение – „подписка“, която е най-леката възможна по сегашното наказателно-процесуално право; обвинението е за престъпно деяние, които не се характеризира като „тежко“ предвид дефиницията, дадена в чл. 93, т. 7 НК; възрастта на ищеца (пенсионна такава), цялостният период на наказателното преследване спрямо Г., който е четири години и два месеца, медийната разгласа на случая, както и вече обсъдените свидетелски показания на

разпитания пред първата инстанция лица.

При горните данни САС в настоящия си състав намира, че обезщетение от 40 000 лв. е прекомерно и нереалистично завишено. Мярката за неотклонение е била най-леката, престъплението, в което е бил обвинен, не е тежко и е предложено освобождаването му от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по реда на чл. 78а НК, поради което производството пред СРС е било административно-наказателно, а не наказателно от общ характер. Вярно е, че е имало медийна разгласа на случая, но както от приложените за това материали, така и от гласните показания не може да се направи извод за особено голям интензитет на търпените болки и страдания. Неслучайно, св. К. посочва, че понастоящем Г. бил „стабилизиран”.

Ето защо, сумата от 8000 (осем хиляди) лева се явява справедлива по смисъла на чл. 52 ЗЗД и достатъчна да възмезди болките и страданията на ищеца.

В заключение, въззивната жалба се явява основателна за сумата от 32 000 лв. – разликата между 8000 лв. и присъдените от СГС 40 000 лв. В тази част решението на градския съд трябва да се отмени и исковата претенция да се отхвърли като неоснователна. В останалата обжалвана част решението на СГС следва да се потвърди като правилно.

Разноските за двете инстанции са следните:

За СГС при уважена част от иска – 8000 лв. и предявен от 80 000 лв., на ищеца му се следват 121 (сто двадесет и един) лв. разноски, а за САС разноски не се претендират.

Воден от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2381 от 10.05.2023 г. по гр. д. № 1435/2022 г. по описа на СГС, I-22 състав, в **ЧАСТТА**, в която иска по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, предявен от С. Ц. Г. с ЕГН: *****, гр. *** против Прокуратурата на Р България (ПРБ) е уважен за сумата от 32 000 (тридесет и две хиляди) лв. обезщетение за неимуществени вреди настъпили в резултат от наказателно преследване срещу ищеца, приключило с оправдателно Решение от 27.05.2021г. на СРС, НО, 93 състав по АНД № 12882/2000г. - последица от неоснователно повдигнато му от ответника обвинение по обвинение по чл. 319 НК, ведно със законната лихва, считано от 12.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и за сумата от 489 лв. съдебно-деловодни разноски (разликата между присъдените от СГС 610 лв. и действително дължимите 121 лв.), като вместо това

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна исковата претенция по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, предявена от С. Ц. Г. с ЕГН: *****, гр. *** против Прокуратурата на Р България (ПРБ) за заплащане на сумата от 32 000 (тридесет и две хиляди) лв. обезщетение за неимуществени вреди настъпили в резултат от наказателно преследване срещу ищеца, приключило с оправдателно Решение от 27.05.2021г. на СРС, НО, 93 състав по АНД № 12882/2000г. - последица от

неоснователно повдигнато му от ответника обвинение по обвинение по чл. 319 НК, ведно със законната лихва, считано от 12.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2381 от 10.05.2023 г. по гр. д. № 1435/2022 г. по описа на СГС, I-22 състав в останалата обжалвана част.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____